

KATARÍNA GILLEROVÁ

HRA NA MILOVANIE
II. ČASŤ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Copyright © Katarína Gillerová 2023
Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2455-6

*Niekedy sa v našich životoch objavia spriaznené
duše, s ktorými si veľmi dobre porozumieme
bez toho, aby sme s nimi boli každý deň.
Môže to byť niekto z dávnejších čias a spoja
nás s ním spoločné spomienky z detstva
alebo niekto zo súčasnosti, kto náš život obohatí
láskavosťou, porozumením a dobrotou srdca.
Preto túto knihu venujem
Vierke a Anthonyemu Nichollsovcom.*

To my dear friends Vierka and Anthony Nicholls.

Autorka

Spomienky

Slnčné lúče šikmo prenikali cez veľké okná v rozľahlej miestnosti nového domu Olivera C. Calverta. Nasťahoval sa doň iba nedávno a Caroline Boughtonová si v duchu kládla otázku, prečo sa rozhodol žiť na okraji mesta, takmer ako pustovník.

Dom obklopovala pekná záhrada s vysokými stromami, ktoré, ako sa jej zdalo, zbytočne tienili výhľad a zabraňovali prenikaniu slnečného svetla do vnútorných priestorov.

„Mal by si dať vyrúbať pár stromov,“ ozvala sa Caroline. „Miestnosť bude lepšie presvetlená.“ Pôvabným gestom sa načiahla za pohárom campari s olivou a zamyslene si odpila.

Oliverovi zovrela srdce bolestná túžba dotknúť sa jej ruky a privinúť si ju v náručí. „Nepotrebujem tu viac slnečného svetla,“ pokrútil hlavou. „Tento dom mi vyhovuje taký, aký je.“

„Táto miestnosť, táto obývačka...“ rozhliadala sa Caroline okolo seba, „je fakt obrovská. Musela vzniknúť vybúraním priečok minimálne troch izieb... Cítim sa v nej ako vo vstupnej hale nejakého múzea, ale...“ prikývla uznalivo, „ale pekne zariadenej, s útulnými zákutiami...“

Oliver prešiel so svojím pohárom k oknu a zahľadel sa

do záhrady. Dlho hľadal dom s veľkými miestnosťami. V malom dome, v malých miestnostiach sa dusil, bojoval s pocitom nevoľnosti z klaustrofóbie, aký doteraz nepoznal. Voľnosť priestoru a životná potreba byť obklopený vysokými stromami mu vrátila vnútornú rovnováhu. Netušil, ako prudko sa mu devätnásťročný pobyt v tom prekliatom lese vryje do podvedomia, do jeho duše, že sa vsiakne do každého póru jeho pokožky ako jedovatá tekutina a pripomenie sa zakaždým, keď sa ocitne v malých uzavretých priestoroch.

Aj davy v uliciach veľkomesta ho desili. Vytvárali v ňom dojem, že ho unášajú ako prudká rieka na miesta, kam nikdy nechcel ísť.

A pritom opak bol pravdou. Celé dlhé roky netúžil po ničom inom, len sa ocitnúť v tých rušných uliciach s Caroline po boku. Rušné ulice zostanú, iba Caroline už nie.

Mal pocit, že sa zbláznil, akoby sa mu rúcal najväčší životný sen.

„Zostaň tu so mnou, Caroline,“ vyslovil prosebným hlasom. Odvrátil sa od okna, pomalým krokom prešiel až k nej a pokľakol pred jej kreslom. „Budem ťa milovať do konca života.“

Caroline uhla pohľadom. Všimla si, ako opatrne položil pohár na stolík, vedela, že jeho obsah zostane nedotknutý. Oliver nikdy nepil alkohol. Vždy nalial do dvoch pohárov, štrngol si a tváril sa, že pije súčasne s ňou. Aby sa necítila trápne, že pije sama.

„Oliver...“ zahniezdila sa. „Už sme o tom hovorili.“ Snažila sa o chlácholivý tón, mäkší než v poslednom čase, keď sa s ním rozprávala. Uvedomila si, že si to nezaslúži po tom, ako jej pomohol prekonať obdobie smútku a bezradnosti po zmiznutí manžela. Teraz bola plná ná-

deje, črtala sa pred ňou šťastná budúcnosť s milovaným mužom. Bohužiaľ, nešlo o Olivera.

Vdova Caroline Boughltonová verila v lásku na celý život.

„Nedokážem si svoj život predstaviť bez teba,“ vyslovil Oliver tichým hlasom. „Celých vyše devätnásť rokov, čo som bol preč, som sníval iba o tebe.“

Caroline sa naňho zahľadela s prekvapením v očiach. „Ale... vravel si preda... že si utrpel stratu pamäti.“

Oliver pomaly prešiel k oknu, obrátený chrbtom k nej. Ako sa len mohol takto prerieknúť! Musí si dávať väčší pozor na to, čo hovorí. Pri Caroline však strácal opatrnosť.

„To je pravda,“ prisvedčil, keď sa k nej opäť obrátil. „Po tom páde som si nedokázal na nič spomenúť, iba na tvoje meno. Caroline. Nosil som v sebe pocit nesmiernej túžby... A potom, neskôr, keď sa mi pamäť začala postupne vracáť, spomínal som si na naše noci nekonečného milovania a horúcich bozkov, na tvoju neutíchnajúcu vášeň...“

Caroline sa prudko zdvihla z kresla. „To je minulosť, Oliver!“ vyhŕkla. Z tváre sa jej dalo vyčítať, že konverzácia jej nie je príjemná. „To všetko je minulosť,“ zopakovala už zmierlivejšie. Uvedomovala si, že stratil devätnásť rokov svojho života, celú mladosť. Ktovie, ako by sa vyvíjal jej život, keby sa bola vydala za Olivera...? Bola by s ním šťastnejšia než s Edwardom? Mala by pri ňom toľko slobody, koľko potrebovala pre iného muža?

„Ja viem,“ vyslovil Oliver sťažka. „Už mi zostanú iba krásne spomienky...“

Vyzeral smutne a Caroline zaplavil súcit s osamelým mužom, s ktorým kedysi prežila vášnivé noci na opuste-

nom panskom sídle Gorge Hall. Neboli však vášnivé vďaka Oliverovi, ale kvôli tomu, že si predstavovala niekoho iného.

„Už pôjdem.“ Jemne sa dotkla jeho pleca. „Nezúfaj, Oliver, nie som jediná žena na svete,“ snažila sa ho povzbudiť.

„Si jediná, ktorú milujem,“ zdôraznil. Carolininými krokmi, smerujúcimi k východu, akoby sa miestnosť postupne ponárala do tmy. Tieň sadal aj na Oliverovu dušu.

Caroline sa zrazu zastavila. „Odkiaľ máš ten obraz?“ zahľadela sa na maľbu na stene. „Zdá sa mi, že som ho už niekde videla.“

Oliverove oči spočinuli na scenérii lesa s vysokými stromami, cez ktoré prenikali slnečné lúče. Presvitali spoza konárov ako svätožiara, ako nádej predierajúca sa z hlbokkej temnoty.

„Z galérie,“ odvetil. „Zavesil som ho tesne pred твоjím príchodom.“ S obrazom prišiel aj dlhý list od jeho autorky, ktorý si kvôli sťahovaniu ešte nestihol prečítať do konca.

Caroline prižmúrila oči a zatvárila sa odmietavo. „Pripomína mi ten prekliaty les za sídlom Gorge Hall,“ vyslovila nepriateľským tónom. „A celý ten prekliaty výlet, z ktorého ešte stále mávam nočné mory.“

„Prečo až doteraz?“ nechápal Oliver.

Caroline sa odvrátila od maľby a pozrela Oliverovi priamo do tváre. „Pretože sa mi v snoch zjavuje obesený Justin!“ vyhŕkla. „Veľmi ma to šokovalo, až sa mi zastavilo srdce. Aj keď to iba predstieral a o chvíľu sme sa všetci smiali, v hlave sa mi usadil ten hrozný obraz hompáľajúceho sa jedenásťročného dieťaťa. Občas sa prebudím s hrôzou a strašným pocitom. A potom...“ Caroline roz-

hodila rukami, „a potom Edward vybehol za tebou, a keď sa vrátil, povedal nám, že si spadol z útesu a zomrel.“ Hľadela na neho takmer vyčítavo. „Aj teba občas vídam v sne padať z výšky do hlbokkej rokliny. Nenávidím tie spomienky, nenávidím tie nočné mory, darmo sa snažím celé roky na všetko zabudnúť.“

„Tak myslí iba na naše noci plné vášne,“ vyslovil Oliver nástojčivo.

„Oliver...“ Caroline znela skleslo a rezignovane. „Oliver, nemôžem žiť z minulosti. Bola som dvadsať rokov vydatá za Edwarda...“

Áno, pomyslel si Oliver. Edward mu ukradol najväčšiu lásku života, krásnu Caroline. Musel dostať každú, na ktorú sa zameral. On spôsobil, že Oliver prišiel o najkrajších devätnásť rokov, zúfalo prežívajúc to obdobie uväznený v hmlistom lese ako výskumná myš v laboratóriu.

„Caroline,“ prehovoril nevýrazne, „povedz mi, prosím, ako je možné, že po nociach nášho vášnivého milovania si si šesť týždňov po návrate z Gorge Hall zobrala Edwarda? Prečo si sa tak ponáhľala do manželstva s ním?“

Konečne vyslovil otázku, ktorá ho zožierala od okamihu, keď sa dozvedel dátum svadby Edwarda a Caroline. Zrejme za ním veľmi nesmútila, s Edwardom sa musela dať dokopy pár dní po návrate z toho nešťastného výletu.

„Bola som nešťastná, bezradná, zúfalá...“ rozhodila rukami. „Nevieš si predstaviť, ako mi bolo! Myslela som si, že si mŕtvy, celý svet sa mi obrátil hore nohami.“ Vykročila k dverám, Oliver jej však zozadu chytil ruku v snahe zastaviť ju a pritiahnuť k sebe. „To nemôžeš, to nie!“ skríkla s bolestnou grimasou.

„Och, Caroline, prepáč!“ vyhrkol. „Ja viem, ja viem...“

Spomenul si, ako ju pri milovaní na Gorge Hall, keď sa nad ním vypínala v prítomí ako bohyňa, chytil vzadu za obe ruky a ona skríkla od bolesti presne ako teraz. Nazdával sa, že kedysi utrpela nejaký úraz, nikdy však o tom nechcela hovoriť. Jemne ju pohladkal po pleci.

„Povedz mi iba jedno,“ riekol tichým hlasom. „Je Stuart môj syn? Keď som videl dátum jeho narodenia, vypočítal som si, že si musela otehotnieť na Gorge Hall...“

„Stuart sa narodil predčasne, to snáď vieš,“ pozrela naňho vyčítavo. „V obchodnom dome som spadla na schodoch a odtiaľ ma odviezli do pôrodnice, Stuart sa pýtal na svet skôr. Boli toho plné noviny, aj s mojou fotkou s maličkým Stuartom v náručí.“ Mimovoľným pohybom si zamyslene pošúchala plece a ešte raz sa zahľadela na obraz lesa. „Edward bol dobrý manžel,“ vyslovila s povzdychom. „Nikdy som neľutovala, že som sa zaňho vydala... Vieš, Oliver,“ prešla si pomaly rukou po zachmúrenom čele, „zdá sa mi veľmi zvláštne, že potom, ako si sa objavil po tých dlhých rokoch, Edward zmizol... Akoby sme boli spojení kľatbou toho lesa...“

„Edward sa predsa utopil,“ namietol Oliver.

„Jeho telo sa nikdy nenašlo,“ oponovala mu.

„Na brehu sa našli jeho doklady aj oblečenie,“ zdôraznil.

„Ja viem,“ prikývla. „Nedokážem sa však zmieriť so stratou, keď som nepochovala jeho telo.“

„Keby bol nažive, určite by sa vrátil už len kvôli tebe a Stuartovi,“ pripomenul jej. Pred očami sa mu vynoril obraz plytkého hrobu, kam Edwarda zahrabal. Vôbec necítil výčitky svedomia. Edward ho obral o všetko – o šťastie, lásku i život, ktorý mohol prežiť s Caroline.

„Verím, že áno.“ Takmer sa rozplakala. V jej duši sa snúbili žiaľ a tichá radosť, spletené tak, že bolo nemožné oddeliť ich od seba. Nemohla o tom povedať Oliverovi, nikomu nemohla prezradiť temné tajomstvo svojho života.

Vlastne, bolo ich viac... A poznal ich iba jeden muž. Muž, ktorý ju ako študentku zachránil tesne predtým, než sa nad ňou zatvorila hladina hlbokého jazera, keď sa rozhodla ukončiť svoj zúfalý život plný násilia a brutality.

Pripútal si ju tým k sebe už navždy, pokornú a dúfajúcu, milujúcu každú sekundu jeho prítomnosti.

„Nás dvoch spájajú tie najkrajšie spomienky, Caroline,“ vyslovil Oliver tichým hlasom, so zrakom upretým na obraz pred sebou.

Caroline nasledovala jeho pohľad. „Bolo to iba pár dní,“ oponovala mu. „Ten obraz by som nemohla mať doma...“ Naklonila sa bližšie k nemu. „Zdá sa mi známy, akoby som ho už predtým videla... kto ho namaľoval?“

„Dievča z galérie,“ odvetil.

„Ty si sa rozhodol sponzorovať galériu?“ doberala si ho.

„Možno...“ zháčil sa. Nechcel Caroline prezradiť, že ten obraz nekúpil, ale nedávno mu ho doručili ako dar. Nechcel rozprávať o Lise ani o tom, ako sa naň chodieval dívať do galérie, ako ho priťahoval spomienkami a pocitmi túžby prežívanými v lese, v tom skutočnom, hoci bol dlhé roky jeho väzením. Tam mal cieľ, tam musel mať naplánovaný každý deň, aby prežil a aby sa jedného dňa dostal z tej pasce von.

Teraz mu akýkoľvek cieľ chýbal, nemal žiadne plány, nevedel, čo robiť so svojou nadobudnutou slobodou, so svojím životom.

„Pripomína ti Gorge Hall...“ zdôraznila Caroline pomaly.

Oliver sa zahľadil kamsi nad rám obrazu. „Prežil som tam svoje najšťastnejšie dni,“ vyslovil smutne. S tebou, Caroline, dodal v duchu. So svojou milovanou Caroline. Pri nej spoznal nehu, ošial, silu lásky... Nikdy predtým nič podobné nezažil.

„Zves ten obraz zo steny, Oliver,“ obrátila sa k nemu. „Všetci, ktorí sme tam boli, sa snažíme na ten pobyt zabudnúť, na rozdiel od teba. V dôsledku straty pamäti si minulosť príliš idealizuješ. Už by ma tam nikto nedostal, nikdy by som sa na Gorge Hall nevrátila!“ Napriek tomu, že sa Caroline chystala už dávno odísť, naďalej vytrvalo stála pred obrazom, akoby sa od neho nedokázala odpútať. „A tí čudní majitelia, Frank a Nancy Stokesovci, vyzerali veľmi podozrivo, nepríjemne a strašne čudácky...“

„Sídlo im nepatrilo, Caroline,“ prerušil jej prúd odsudzujúcich slov Oliver, „iba si ho prenajali.“

„Ako vieš?“ prekvapene naňho pozrela.

„Keď sa mi vrátila pamäť a vracal som sa domov, zastavil som sa v agentúre, ktorá im ho prenajala.“

„To... naozaj?“ zatvárala sa zarazene. „A prečo?“

Oliver si náhle vybavil strašný obraz spráchnivelej mŕtvoly Nancy, ktorú objavil v posteli v jednej z rozľahlých spální. „Chcel som vedieť, čo sa s nimi stalo... za tých devätnásť rokov,“ odvetil.

„A čo si sa dozvedel?“ prejavila Caroline záujem.

„Smutný príbeh,“ zatváril sa súcítne. „Frank zomrel prvý a pre Nancy to znamenalo pohromu. Nevedela šoférovať, nedokázala obstarávať zásoby... to najnutnejšie si dopestovala na ich malej farme. A keď jedného dňa ochorela a zaľahla do postele, v opustenom starom síd-

le uprostred hôr jej nemal kto pomôcť. Umrela osamelá a opustená...“

„Och, panebože!“ zvolala Caroline zhrozene. „Taký strašný osud!“ Pekná tvár sa jej zachmúrila, zračilo sa v nej znechutenie. Už nechcela počúvať nič o minulosti, spomienky otvárali aj jej vlastné staré, boľavé rany.

„Vieš...“ pokračoval Oliver, „keď som sa nad tým zamýšľal... najlepšie urobil Sebastian Spencer, že sa napokon rozhodol s nami necestovať.“

„Sebastian Spencer?“ rozšírili sa jej oči od údivu. „Prečo spomínaš práve jeho?“

„Pretože spočiatku sa zdalo, že Edwardov návrh sa mu celkom pozdáva, chcel sa pridať a ísť na ten výlet... Stráviť pár týždňov prázdnin uprostred lesa bez telefonického spojenia, bez elektriny, v romantickom sídle... Aspoň sme si to vtedy mysleli... Nakoniec si to na poslednú chvíľu rozmyslel.“

„Mal šťastie,“ vyslovila Caroline dôrazne. „Nezažil všetky tie traumy ako my ostatní!“ Tvár jej planula rozhorčením.

„Caroline,“ oslovil ju Oliver stíšeným hlasom. „Veď vám sa napokon nič až také strašné nestalo! Iba ja som niesol dôsledky pádu do rokliny a straty pamäti, vy ostatní ste sa vrátili do normálneho života...“ Tú lož o sebe opakoval už toľkokrát, že mu pripadala ako naučená báseň.

Pokrútila hlavou. „Navždy to v nás zostane,“ povedala už miernejšie.

A vo mne tiež, pomyslel si Oliver.

„Ako je na tom Justin?“ spýtal sa rozpačito na jej švagra, Edwardovho brata.

Caroline mykla plecami. „Žije,“ odvetila nevýrazne. Oči jej posmutneli. „Neviem, prečo sa na rodinu Boughtlo-

novcov nahrnulo toľko nešťastia... Najprv zmizol Edward a potom v rodine jeho brata Justina..." Hlas sa jej zlomil. „Pomáham mu, ako viem, ale Janet nenahradím. Mali šťastné manželstvo, pekný vzťah vládol aj medzi bratmi... prečo sa to stalo práve im? Niektoré rodiny sú rozhádané na život a na smrť, a túto osud postihuje neuveriteľným spôsobom..."

„Je mi to naozaj ľúto, Caroline. Chystám sa Justinovi zavolať, dlhšie sme neboli v kontakte, mal som starosti s kúpou tohto domu..." Oliver už nechcel vidieť jej krásne oči plné smútku. „Nevieš niečo o Tomovi?“ snažil sa odvieť jej pozornosť inam, ku kamarátovi z výletu na Gorge Hall. „Nikomu sa z Indie neozýva. Ani o Emme nič nevieme, odkedy s ním odmietla odcestovať a odišla za dcérou do New Yorku... Počul som, že sa rozvádajú..."

Kútiky Carolininých úst poklesli. „O Tomovi nič netuším," zamračila sa. „Emma podstupuje v New Yorku chemoterapiu.“

„To snáď nie!“ zvolal Oliver prekvapene. „Veď naposledy, keď som ju videl, vyzerala výborne. Odkiaľ to vieš?“

„Nosila parochňu," povedala. „A jeden známy ju stretol na klinike.“

„Neverím, že za takýchto podmienok by sa s ňou Tom rozviedol," zamyslel sa. „Zdalo sa mi, že majú pekné manželstvo, aj keď... také dlhé odlúčenie vzťahu neprospeje, on v Indii a ona tu..." Nasucho prehltol. Nestalo sa to iba Tomovi a Emme, ale aj jemu a Caroline.

Caroline sa zatvárila skepticky. „Bez dlhých vlasov sa Tomovi nebude páčiť," podotkla rázne.

Oliver sa ňu zadíval s nadvihnutým obočím. Ako to môže tvrdiť s takým presvedčením? Všimol si jej zne-

chutený výraz. Po návrate mu predsa hovorili, ako sa všetci piati z toho nepodareného výletu na Gorge Hall pravidelne stretávali a zakaždým spomínali aj naňho. Dlhoročná súdržnosť všetkých, ktorí sa toho pobytu zúčastnili, bola obdivuhodná. Náhle si však uvedomil, že Carolinin výraz predstavuje nepoznanú trhlinu vo vzťahu medzi ňou a Tomom.

„Minulý týždeň mi volal Bryan,“ spomenul Oliver. „Navrhuje stretnutie. Chce nám predstaviť svoju nastávajúcu, zdá sa, že našiel tú pravú a konečne sa ožení,“ usmial sa.

„Ach, Bryan?“ konečne sa usmiala aj Caroline. „To je ale prekvapenie! Tak dlho ho deptalo to rodinné čokoládové podnikanie, že mu roky utiekli pomedzi prsty ako voda v rieke. Je naozaj najvyšší čas oženíť sa...“ Zarazene zmĺkla a uhla pohľadom. „To platí aj pre teba, Oliver,“ dodala previnilo. „Zatvor za sebou dvere minulosti, sústreď sa na to, čo pekné ešte môžeš zažiť...“

Znovu vykročila k dverám.

„Budem tu vždy pre teba, Caroline,“ vyhlásil Oliver odovzdane.

Caroline siahla na kľučku a otvorila dvere. Ešte sa zamyslene obrátila k Oliverovi. „O akých devätnástich rokoch si to vlastne predtým hovoril?“ spýtala sa. „Veď si sa vrátil po dvadsiatich rokoch... Zabudol si? Alebo si ten rok strávil niekde inde?“

Oliver si uvedomil svoju chybu z neopatrnosti. „Máš pravdu, pomýlil som sa,“ zatváril sa kajúcne. „Predsa mi tá pamäť občas zlyháva...“

Vyprevadil Caroline až k autu, potom sa zamyslene vrátil späť do domu.

„Devätnásť rokov!“ zvolal nahlas, keď opäť zastal pred darovaným obrazom.

Áno, v tom prekliatom lese pobudol presne toľko rokov a ten ďalší sa musel zoznamovať s úplne iným svetom, než aký poznal predtým. Mobilné telefóny, nové typy áut, sociálne siete – všetko bola preňho veľká neznáma, ktorej nemal šancu porozumieť a bez toho sa nedokázal zaradiť do normálneho života.

Neľutoval, že manžela Caroline Boughltonovej pochoval neďaleko Gorge Hall, v lese Apalačských hôr. Edward ho chytil do pasce, poslal ho do lesa vediac, že odtiaľ niet návratu. V tom období si myslel, že s Edwardom sú priatelia. Napokon vyšlo najavo, že natoľko žiarlil na Olivera kvôli Caroline, že si ju k sebe mohol pripútať, iba ak sa podlo zbaví svojho soka.

Trvalo devätnásť rokov, kým sa Oliverovi podarilo akým-si zázrakom uniknúť z lesa von. Pádom z útesu sa dostal pod hranicu hmly, a zrazu ho oslepilo také ostré slnko, že dlhú chvíľu nevládal udržať oči otvorené. Udialo sa to neďaleko Gorge Hall, kde sa i zastavil. Po devätnástich rokoch už nežil ani správca Frank, ani jeho žena Nancy. Jej zmumifikovanú mŕtvolu našiel v posteli on osobne, nemohol však Caroline povedať celú pravdu. V Gorge Hall sa mu podarilo sprevádzkovať Frankovo staré auto, ktoré neskôr predal. Telo Nancy pochoval vedľa jej muža a s pocitom neistoty prepusteného väzňa sa vydal na cestu domov.

Vrátil sa do iného sveta, než z akého odišiel. Nedokázal by v ňom žiť, keby mu nepomohol advokát jeho tety Ruth Calvertovej, ktorá mu odkázala celý svoj majetok. Nikdy neverila, že odišiel do Európy bez rozlúčky a oženil sa, ako to všetkým tvrdil Edward. Aby Oliver vysvetlil všetkým svoju dlhoročnú neprítomnosť, vymyslel si stratu pamäti po páde z útesu.

Hoci bezmocný ako novonarodené dieťa, žil s myš-

lienkou na pomstu Edwardovi. Okrem starého právnika Arthura Ackmana a jeho syna Paula nikto netušil o Oliverovom návrate. Najskôr sa musel naučiť používať všetky prostriedky moderného sveta a dohnať stratené roky.

Mobil na stole zazvonil a vytrhol Olivera z myšlienok.

„Našiel som si odkaz,“ ozval sa v ňom Gary Nevill.

„Volal som ti,“ pritakal Oliver, „chcem ťa pozvať do svojho nového domu, práve som sa nastahoval.“

„Prídem rád...“ odvetil Gary. V jeho hlase zaznelo závažanie. „A... zíde sa u teba väčšia spoločnosť, alebo...“

„Nie, iba ty,“ ubezpečil ho Oliver.

„To je fajn,“ Gary si uľahčene vydýchol.

Oliver poznal Garyho plachosť a nikdy by tohto ťažkého introverta nezaťažil tým, že by ho pozval do väčšej spoločnosti. Gary Nevill, mladý muž s tmavoolivovou pleťou, kučeravými vlasmi a čiernymi smutnými očami predstavoval dôležitú súčasť Oliverovho života. Tento chlapec ho totiž zasvätil do moderných technológií, do práce s počítačom. Na požiadanie Arthura Ackmana, ktorý nad Garym držal ochrannú ruku, odkedy mu v dvanástich rokoch zomrela mama, ho Gary zoznamoval so všetkými podivnými vecami patriacimi do života človeka ako každodenná nevyhnutnosť.

Čudoval sa, ako ľahko a zoširoka ľudia dávajú o sebe vedieť aj tie najintímnejšie a najbanálnejšie veci a udalosti zo svojho života. Sociálne siete boli ako výkladná skriňa, ako otvorené dvere do bytov a domov, priamo k prestretým stolom k raňajkám, k obedovým menu nafoteným desiatimi fotografiami z rôznych uhlov, snímky z kúpeľní, pláží, sporo oblečené, ale i nahé osoby. Zábery zo spální, kam by ste sa na osobnej návšteve nikdy

nedostali, na facebooku a instagrame ste si však mohli prezrieť každý detail zariadenia izieb, znamienka na tele, vystavovanú celulitídu, porezaný prst, pozašívané telo po operácii, dokonca aj ľudí sediacich na toaile a vykonávajúcich potrebu...

Oliver sa desil týchto intímnych detailov a cítil sa pri tom trápne. Nemusel si však najímať súkromného detektíva, aby videl fotografie Stuarta, syna Caroline a Edwarda Boughltonových. Po dlhých rokoch tam konečne uvidel aj Caroline na prahu štyridsiatky, krásnu a šťastnú ženu zúčastňujúcu sa bohatého spoločenského života smotánky z Memphisu.

Našiel aj svojich kamarátov, s ktorými kedysi strávil niekoľko dní na Gorge Hall, a netrvalo dlho, kým sa dozvedel takmer všetko o tom, kam sa dostali a čo sa udialo v ich živote, zatiaľ čo on pobehoval v tom prekliatom lese.

Nikto z nich netušil o jeho návrate. Teraz nastal čas pomsty.

To, ako napokon dopadla, si Edward zavinil sám. Oliverova pomsta mala spočívať iba v tom, aby ho dostal do lesa a na vlastnej koži zažil Oliverov zúfalý osud.

On, vedec, vážený Edward Boughlton, pracoval na tajnom projekte vojenského výskumu neviditeľného plášťa, za veľké prachy sa však nechal zlákať zahraničnou organizáciou na ešte tajnejší výskum, hoci pochádzal z úspešnej podnikateľskej rodiny a o peniaze nikdy nemali núdzu. Organizácia odkúpila časť lesa a zriadila si tam výskumnú farmu, kam z ulice unášala ľudí a na živých organizmoch pozorovaním skúmala fungovanie vlastností neviditeľného plášťa. Na budovách a iných vojenských objektoch výskum prebehol úspešne, a preto ho bolo treba rozšíriť o útvary vyžarujúce teplotu ľudského tela.

„Dočerta s Edwardom!“ skríkol Oliver do rozľahlého priestoru prázdneho domu. Potom sťažka klesol do hlbokého kresla, zakloniac hlavu. Z kresla mal dobrý výhľad na stenu oproti, kde visel obraz lesa.

Nikdy sa nezbaví spomienky na pocit paniky a zúfalstva prežitých rokov, navždy stratený v hmlistom lese. Edward mu až po tom, čo ho tam Oliver ľstou dovedol, na jeho neodbytné naliehanie prezradil, ako výskum fungoval. Oliver nemohol ani tušiť, že z lesa nevedie cesta von, no celé roky podnikal výpravy na to, aby ju našiel.

Na stromy padala hustá hmla oddeľujúca jednotlivé úseky lesa. V každom vyhradenom priestore sa nachádzala drevená chatka, kde výskumný objekt mohol prespávať. Mal tam aj zásoby vody a rôznych trvanlivých potravín, aby prežil čo najdlhšie.

Nikdy nezabudne na zúfale príbehy ľudí, ktorých počul cez hmlu, ale nikdy nevidel. Ľudí, ktorých iba náhodne odchytili na ulici a oni sa potom prebudili v hmlistej pasci hmlistého lesa. Pri stretnutiach zdieľali svoje frustrácie a hovorili si mená pre prípad, že by sa jedného dňa niekomu z nich podarilo dostať z lesa von.

Taký Mark Brown z New Yorku, právnik, ktorý mal nastúpiť do nemocnice, aby svojmu malému synovi s diagnózou leukémie daroval kostnú dreň. Namiesto toho sa zrazu ocitol uprostred prekliateho lesa a ako sa Oliver nedávno dozvedel, syn mesiac nato chorobe podľahol.

Alebo Barbara Greenová z Los Angeles. Ponáhľala sa z práce za svojou šestnásťročnou dcérou, ktorej predtým v telefóne vynadala, lebo vymeškala školu, no keď sa dozvedela, že ju cestou znásilnili, utekala svoju chybu napraviť. Chcela ju zovrieť v náručí, svoje dievčatko... Túžila ju poprosiť o odpustenie, aj svoju mamu, oslabenú